

การเสริมสร้างพลังอำนาจในตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยการให้คำปรึกษากลุ่ม

มัทวัน ทันเที่ยง

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อีเมล : mattawan.kukkik@gmail.com

มณทิรา จารุเพ็ง

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อีเมล : mattawan.kukkik@gmail.com

ครรชิต แสนอุบล

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อีเมล : mattawan.kukkik@gmail.com

Received : June 1, 2021 Revised : August 20, 2021

Accepted : December 15, 2021

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อ 1) ศึกษาพลังอำนาจในตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และ 2) เปรียบเทียบพลังอำนาจในตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ก่อนและหลังการให้คำปรึกษากลุ่ม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่ 1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาพลังอำนาจในตนเอง เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 480 คน ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย และ กลุ่มที่ 2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการเสริมสร้างพลังอำนาจในตนเอง ได้จากการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง เป็นนักเรียนที่มีคะแนนพลังอำนาจในตนเองตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา และสมัครใจเข้าร่วมการให้คำปรึกษากลุ่ม จำนวน 8 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แบบวัดพลังอำนาจในตนเอง มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .93 และ 2) การให้คำปรึกษากลุ่มเพื่อเสริมสร้างพลังอำนาจในตนเอง ที่ผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าทีแบบไม่เป็นอิสระต่อกัน ผลการวิจัยพบว่า 1) พลังอำนาจในตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และองค์ประกอบรายด้านประกอบด้วย ความสามารถที่จะควบคุมหรือจัดการสถานการณ์ได้ ด้านความพึงพอใจในความสามารถของตนเอง ด้านการพัฒนาตนเอง และด้านการเพิ่มเป้าหมายในชีวิตของตนเอง อยู่ในระดับมากที่สุด และ 2) หลังการเข้าร่วมการให้คำปรึกษากลุ่ม นักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนพลังอำนาจในตนเองสูงกว่าก่อนเข้าร่วมการให้คำปรึกษากลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ : พลังอำนาจในตนเอง, การให้คำปรึกษากลุ่ม, นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ENHANCEMENT OF SELF- EMPOWERMENT FOR JUNIOR HIGH SCHOOL STUDENTS THROUGH GROUP COUNSELING

Mattawan Tanteang

Faculty of Education, Srinakharinwirot University

E-mail : mattawan.kukkik@gmail.com

Monthira Charupheng

Faculty of Education, Srinakharinwirot University

E-mail : mattawan.kukkik@gmail.com

Kanchit Saenubol

Faculty of Education, Srinakharinwirot University

E-mail : mattawan.kukkik@gmail.com

Abstracts

The purposes of this research were as follows to: 1) study the self-empowerment for junior high school students; and 2) compare the self-empowerment for junior high school students before and after participating in group counseling. The subjects were divided into two groups: the first group were 480 students studying in junior high school at the Under the Office of Secondary Education Service Area, Bangkok. The second group were selected by a purposive sampling method which was the first group students who had the self-empowerment score at 25th percentile and willing to take part in this program of eight students. The research instruments were used in this research consist of; 1) the self-empowerment scale; and 2) the self-empowerment group counseling. The statistics used to analyze the data were mean, standard deviation and a dependent t-test. The research results were as follows: 1) the self-empowerment of junior high school students as a whole was at high level. An analysis of the aspect of self-empowerment showed that the sense of mastery sense of satisfaction self-development and sense of purpose in life at the highest level; and 2) the score of the experiment group after the experiment was higher than before the experiment at a significant level of .01

Keywords : Self-Empowerment, Group Counseling, Junior High School Student

บทนำ

พลังอำนาจในตนเองเป็นพลังอำนาจที่อยู่ภายในตัวบุคคล โดยพลังอำนาจนั้นจะเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลค้นพบกับความต้องการภายในจิตใจของตนเอง นำไปสู่การค้นพบแนวทางที่จะพัฒนาตนเองไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ คีฟเฟอร์ (ชนิษฐา สุเรชชาวุธ, 2553: 15; อ้างอิงจาก Kieffer, 1984: 9-36) ให้ความหมายไว้ว่า การสร้างพลังอำนาจเป็นกระบวนการช่วยเหลือบุคคลที่มีความเสียอำนาจให้เกิดการรับรู้ถึงปัญหาที่แท้จริง และพร้อมที่จะแก้ปัญหาของตนเองได้ รวมถึงรอตเวลล์(Rodwell, 1996: 306) ได้นิยามความหมายของพลังอำนาจในตนเองว่าเป็นกระบวนการของความสามารถในการส่งผ่านอำนาจจากบุคคลหรือกลุ่มคน ไปสู่ผู้อื่น การให้ความช่วยเหลือ ซึ่งในกระบวนการนั้นประกอบไปด้วย อำนาจความรับผิดชอบ การมีอิสระในการเลือกและการให้อำนาจ อีกทั้งสมชาย เทพแสง (2533: 93-97) กล่าวว่า ในสังคมยุคใหม่นั้นการส่งเสริมพลังอำนาจในตนเองถือเป็นหลักการที่สำคัญของการพัฒนาและบริหารจัดการ เนื่องจากการเพิ่มพลังอำนาจเป็นการกระตุ้นและสร้างกำลังใจให้บุคคลเกิดพลังในการทำงาน เพื่อนำศักยภาพและขีดความสามารถของตนเองมาใช้ในการพัฒนางานที่ได้รับมอบหมายอย่างเต็มศักยภาพ

การศึกษาการเสริมสร้างพลังอำนาจในตนเองเป็นสิ่งที่กำลังได้รับการสนใจ เนื่องจากการเสริมสร้างพลังอำนาจในตนเองเป็นสิ่งที่ส่งผลให้บุคคลเกิดการเห็นคุณค่าในตนเอง เกิดความรู้สึกภาคภูมิใจและสามารถค้นพบความสามารถหรือความถนัดของตนเอง นำไปสู่การพัฒนาตนเองเพื่อให้บรรลุเป้าหมายในการดำเนินชีวิตของตนเองได้ โดยองค์ประกอบของพลังอำนาจแห่งตนนั้นมีนักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงเอาไว้มากมาย เช่น กีบสัน(Gibson, 1993: 293-294) ได้แบ่งองค์ประกอบพลังอำนาจในตนเองเป็น 4 องค์ประกอบด้วยกัน คือ ความสามารถที่จะควบคุมหรือจัดการสถานการณ์ได้ ความพึงพอใจในความสามารถของตนเอง การพัฒนาตนเอง และการเพิ่มเป้าหมายในชีวิต ดังเช่น แคททาลิ (Cathali, 2007: online) กล่าวว่า การเสริมสร้างพลังอำนาจในตนเองนั้น จะช่วยให้บุคคลเกิดการยอมรับนับถือตนเอง และที่สำคัญยังช่วยสร้างสรรค์ให้เกิดความคิดใหม่ๆ และเกิดกระบวนการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ ครอสบี้(Crossby, 1992) ยังกล่าวอีกว่า การเพิ่มพลังอำนาจช่วยให้บุคคลมีพลังในการทำงานที่มุ่งเน้นให้ผลงานที่คุณภาพ และเป็นการสร้างสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้นำกลุ่มและสมาชิกภายในกลุ่ม สอดคล้องกับ แมนเด (สุริย์ กาญจนวงศ์, 2546, อ้างอิงจาก Manthey, 1989) ที่ได้สรุปไว้ว่า บุคคลที่ได้รับการเสริมสร้างพลังอำนาจ จะมีลักษณะโดดเด่น 3 ประการ คือ มีความรับผิดชอบ มีอำนาจหน้าที่และการตระหนักถึงภาระหน้าที่ ทั้งนี้จากการศึกษาความหลากหลายขององค์ประกอบของพลังอำนาจในตนเอง ผู้วิจัยจึงได้สร้างความหมายของการเสริมสร้างพลังอำนาจในตนเองตามแนวความคิดของ กีบสัน (Gibson, 1993: 293-294)

โดยในปัจจุบันสังคมให้ความสำคัญในการพัฒนาศักยภาพของบุคคลในสังคม เพื่อให้บุคคลสามารถนำความรู้และความสามารถที่ตนเองมีมาช่วยในการพัฒนาและเดินหน้าขับเคลื่อนสังคมให้เกิดความเจริญก้าวหน้า แต่ในขณะเดียวกันบุคคลเองก็ต้องเกิดการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงต่างๆในสังคมอยู่ตลอดเวลา อันส่งผลทำให้บุคคลจะต้องเกิดกระบวนการในการเสริมสร้างพลังในตนเอง เพื่อให้มีความพร้อมและมีประสิทธิภาพในการทำงานและการดำเนินชีวิต และนักเรียนถือว่าเป็นเยาวชนที่เป็นทรัพยากรบุคคลที่มีคุณภาพ และควรได้รับการพัฒนาศักยภาพของบุคคลให้เหมาะสมกับช่วงวัยและความต้องการในการเรียนรู้หรือพัฒนา ดังที่ จูชาร์ตัน เปลวทอง (2551: 5) กล่าวว่า การที่บุคคลที่มีคุณภาพ

ย่อมส่งผลให้ชุมชนและสังคมโดยรวมเจริญก้าวหน้า เด็กและเยาวชนเป็นความหวัง และเป็นอนาคตของ ประเทศ สังคมต้องการเด็กและเยาวชนที่มีคุณค่าเพื่อเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศชาติต่อไป และการที่จะพัฒนาบุคคลให้มีคุณภาพได้นั้น ควรเริ่มพัฒนาตั้งแต่วัยเด็ก ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสติปัญญาเพื่อให้เด็กเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพต่อไป

จากการสัมภาษณ์เบื้องต้นจากนักเรียนและคุณครูแนะแนวพบว่า นักเรียนบางส่วนในหลาย โรงเรียนมีความรู้สึกไม่พึงพอใจในความสามารถของตนเอง รู้สึกว่าตนเองไม่มีคุณค่า ไม่สามารถจัดการกับ ปัญหาและสิ่งต่างๆที่เกิดขึ้นในชีวิตของตนเองได้ รวมทั้งไม่สามารถค้นหาแนวทางในการพัฒนาตนเอง ส่งผลให้นักเรียนเกิดสภาวะความเครียดและกดดัน มีภาวะของโรคซึมเศร้าในนักเรียนบางคน นักเรียน หลายคนจึงหาทางออกด้วยการมาพบคุณครูประจำชั้นและคุณครูแนะแนวเพื่อขอรับคำปรึกษา ในบาง กรณีที่มีสภาวะค่อนข้างหนักก็จำเป็นต้องติดต่อประสานงานกับหน่วยงานภายนอกเพื่อรับนักเรียนไป ดูแลและรักษาต่อไป โดยสภาพปัญหาดังกล่าวยังส่งผลต่อการเรียนและการดำเนินชีวิตของนักเรียนอีก ด้วย

จากสภาพปัญหาดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาการเสริมสร้างพลังอำนาจใน ตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโดยใช้โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่ม เพื่อให้นักเรียน เกิดการเห็นคุณค่าในตนเอง มีความรู้สึกพึงพอใจในความสามารถของตน สามารถควบคุมหรือจัดการกับ ปัญหาที่เกิดขึ้นในชีวิตของตน เกิดการเรียนรู้และการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง อีกทั้งสามารถ ตั้งเป้าหมายในชีวิตของตนได้

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาระดับพลังอำนาจในตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น
2. เพื่อศึกษาผลของโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มเพื่อเสริมสร้างพลังอำนาจในตนเองของ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

วิธีการศึกษา

สมมติฐานของการวิจัย

นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมีพลังอำนาจในตนเองเพิ่มขึ้นหลังเข้าร่วมการให้คำปรึกษา กลุ่ม

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ปี การศึกษา 2563 จำนวนทั้งสิ้น 11,161 คน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 1 กลุ่ม 2 จำนวน 14 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนสตรีวิทยา โรงเรียนมัธยมวัดเบญจมบพิตร โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏ กษัตริย์ โรงเรียนโยธินบูรณะ โรงเรียนโยธินบูรณะ 2 (สุวรรณสุทธาราม) โรงเรียนราชินีนาถอาจารย์สาม เสนวิทยาลัย 2 โรงเรียนราชวินิต มัธยม โรงเรียนวัดน้อยนพคุณ โรงเรียนบวรนิเวศ โรงเรียนวัดราชาธิ วาส โรงเรียนศรีอยุธยา ในพระอุปถัมภ์ฯ โรงเรียนศิลาจารพิพัฒน์ โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย และโรงเรียน สันติราษฎร์วิทยาลัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาปล้งอำนาจในตนเอง คือนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ปีการศึกษา 2563 ของโรงเรียนโยธินบูรณะ โรงเรียนราชินีนาถอาจารย์สามเสนวิทยาลัย 2 โรงเรียนศรีอยุธยา ในพระอุปถัมภ์ฯ และโรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1 กลุ่ม 2 จำนวน 480 คน ที่ได้มาจากการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยการเปรียบเทียบตารางของทาโร ยามาเน่(ประคอง กรณสูตร, 2542) ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 สำหรับความคลาดเคลื่อนคือ +5% ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) ด้วยวิธีการจับฉลาก กำหนดโรงเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม จนได้โรงเรียนโยธินบูรณะ เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ระดับชั้นละ 1 ห้องเรียน รวมจำนวนนักเรียน 120 คน โรงเรียนราชินีนาถอาจารย์สามเสนวิทยาลัย 2 เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ระดับชั้นละ 1 ห้องเรียน รวมจำนวนนักเรียน 120 คน โรงเรียนศรีอยุธยา ในพระอุปถัมภ์ฯ เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ระดับชั้นละ 1 ห้องเรียน รวมจำนวนนักเรียน 120 คน และโรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ระดับชั้นละ 1 ห้องเรียน รวมจำนวนนักเรียน 120 คน รวมจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 480 คน

2. กลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยใช้ในโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มเพื่อเสริมสร้างพลังอำนาจในตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ผู้วิจัยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Random Sampling) โดยพิจารณาจากนักเรียนที่มีคะแนนพลังอำนาจในตนเองต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 จำนวน 8 คน และสมัครใจเข้าร่วมการให้คำปรึกษากลุ่ม

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น ได้แก่ โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่ม

ตัวแปรตาม ได้แก่ การเสริมสร้างพลังอำนาจในตนเอง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 แบบวัดการเสริมสร้างพลังอำนาจในตนเอง แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ

2.2 โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มเพื่อเสริมสร้างพลังอำนาจในตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยดำเนินการส่งหนังสือถึงผู้บริหารโรงเรียนเพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลจากนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

2. ผู้วิจัยนำแบบวัดการเสริมสร้างพลังอำนาจในตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ไปเก็บกับนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ปีการศึกษา 2563 ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1 กลุ่ม 2 จำนวน 4 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนโยธินบูรณะ โรงเรียนราชินีนาถอาจารย์สามเสนวิทยาลัย 2 โรงเรียนศรีอยุธยา ในพระอุปถัมภ์ฯ และโรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย จำนวน 480 คน

3. นำแบบวัดการเสริมสร้างพลังอำนาจในตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่ได้รับกลับคืนมาตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูล ได้แบบสอบถามที่สมบูรณ์จากกลุ่มตัวอย่าง

จำนวนทั้งสิ้น 480 ฉบับ จากนั้นดำเนินการตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดและนำมาวิเคราะห์ข้อมูลตามวิธีทางสถิติ

4. ดำเนินการพิจารณาคัดเลือกนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนพลังอำนาจในตนเองต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา และสมัครใจเข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่ม จำนวนทั้งสิ้น 8 คน

5. ผู้วิจัยดำเนินการทดลอง ด้วยการนำโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มเพื่อเสริมสร้างพลังอำนาจในตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมาใช้ในการทดลองจำนวนทั้งสิ้น 8 ครั้ง หลังจากการดำเนินการทดลองเสร็จสิ้นลงแล้ว ผู้วิจัยจึงให้สมาชิกกลุ่มทั้งหมดทำแบบวัดการเสริมสร้างพลังอำนาจในตนเองอีกครั้งหนึ่ง เพื่อนำข้อมูลที่ได้เป็นคะแนนหลังเข้าร่วมการทดลอง

6. ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบผลของคะแนนก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง แล้วจึงสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล จากนั้นอภิปรายผล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล/การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำคะแนนการเสริมสร้างพลังอำนาจในตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มาวิเคราะห์ข้อมูลก่อนและหลังการเข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่ม โดยวิเคราะห์ข้อมูลตามวิธีทางสถิติ ดังนี้

1. วิเคราะห์และตรวจสอบคุณภาพของแบบวัดการเสริมสร้างพลังอำนาจในตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ดังนี้

1.1 หาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา(Content Validity) โดยพิจารณาความสอดคล้องของข้อคำถามและนิยามศัพท์ (Index of Consistency : IOC) ของแบบวัดการเสริมสร้างพลังอำนาจในตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

1.2 หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (Item Discrimination) ของแบบวัดการเสริมสร้างพลังอำนาจในตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น รายข้อ มีค่าตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป

1.3 ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบวัดการเสริมสร้างพลังอำนาจในตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบัค (Cronbach's Alpha Coefficient)

2. วิเคราะห์คุณภาพของชุดโปรแกรมการเสริมสร้างพลังอำนาจในตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยใช้การวิเคราะห์ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยพิจารณาความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์ เนื้อหา และเทคนิคที่ใช้ในการให้คำปรึกษากลุ่ม และร่วมกับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

3. วิเคราะห์สถิติพื้นฐานของแบบวัดการเสริมสร้างพลังอำนาจในตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ดังนี้

3.1 ค่าเฉลี่ย (Mean)

3.2 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

4. สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน

4.1 วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของพลังอำนาจในตนเองของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังเข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่ม โดยใช้สถิติการทดสอบค่าทีแบบไม่อิสระต่อกัน (t-test for dependent samples)

ผลการศึกษา

1. การศึกษาพลังอำนาจในตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ตาราง 1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของพลังอำนาจในตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นจำแนกเป็นรายด้านและภาพรวม (N = 480)

การเสริมสร้างพลังแห่งตนของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น	M	S.D.	แปลผล
ด้านความสามารถที่จะควบคุมหรือจัดการ สถานการณ์ได้	3.63	.56	ระดับมาก
ด้านความพึงพอใจในความสามารถของ ตนเอง	3.75	.61	ระดับมาก
ด้านการพัฒนาตนเอง	3.78	.66	ระดับมาก
ด้านการเพิ่มเป้าหมายในชีวิตของตนเอง	3.77	.64	ระดับมาก
รวม	3.73	.56	ระดับมาก

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตาราง พบว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมีพลังอำนาจในตนโดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.73 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยของคะแนนสูงที่สุดคือ ด้านการพัฒนาตนเอง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.78 รองลงมา คือการเพิ่มเป้าหมายในชีวิตของตนเอง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.77 ด้านความพึงพอใจในความสามารถของตนเอง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.75 และด้านความสามารถที่จะควบคุมหรือจัดการสถานการณ์ได้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.63 ตามลำดับ

2. เปรียบเทียบพลังอำนาจในตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ก่อนและหลังการเข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่ม

ตาราง 2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนพลังอำนาจในตนเอง ก่อนและหลังการเข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่ม จำแนกเป็นรายด้านและภาพรวม (N = 8)

พลังแห่งตนของนักเรียนระดับชั้น มัธยมศึกษาตอนต้น	ก่อนการ ทดลอง		แปลผล	หลังการ ทดลอง		แปลผล
	X	S.D.		X	S.D.	
1.ความสามารถที่จะควบคุมหรือ จัดการสถานการณ์ได้	2.04	.13	น้อย	4.51	.20	มากที่สุด
2.ความพึงพอใจในความสามารถ ของตนเอง	2.63	.19	ปานกลาง	4.56	.24	มากที่สุด
3. การพัฒนาตนเอง	2.65	.35	ปานกลาง	4.54	.19	มากที่สุด

4.การเพิ่มเป้าหมายในชีวิตของตนเอง	2.76	.31	ปานกลาง	4.58	.26	มากที่สุด
รวม	2.51	.10	ปานกลาง	4.55	.18	มากที่สุด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตารางพบว่า การเปรียบเทียบคะแนนการเสริมสร้างพลังอำนาจในตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นก่อนและหลังการเข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มโดยรวมและรายด้าน พบว่า ก่อนการเข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่ม ระดับพลังอำนาจในตนเองของนักเรียนกลุ่มทดลอง ทั้งโดยรวมและรายด้าน อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.51 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .10 ส่วนหลังการเข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่ม ระดับพลังอำนาจในตนเองของนักเรียนกลุ่มทดลอง ทั้งโดยรวมและรายด้าน อยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.55 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .18 แสดงว่านักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นกลุ่มทดลองมีระดับพลังอำนาจในตนเองสูงขึ้นหลังจากเข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ผู้วิจัยได้ตั้งไว้

การอภิปรายผล/สรุป

1. การศึกษาพลังอำนาจในตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

การศึกษาพลังอำนาจในตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นจากจุดมุ่งหมายของการวิจัยในข้อที่ 1 นั้น ผลการศึกษาพบว่านักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 1 โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากพลังอำนาจในตนเองเป็นเรื่องของเหตุการณ์และสิ่งแวดล้อมรอบตัว และปัจจัยสำคัญที่จะทำให้บุคคลเกิดพลังอำนาจในตนเองนั้นก็คือประสบการณ์ส่วนบุคคล (Gibson, 1995) ซึ่งกลุ่มเยาวชนอยู่ในสภาพแวดล้อมของการทำงานเพื่อส่วนรวมส่งผลให้เกิดความรู้สึกที่มีคุณค่าสอดคล้องกับแนวคิดพลังอำนาจแห่งตนของโทมัสและเวลท์เฮาส์ (สุตารัตย์ วัฒนพฤกษา, 2552; อ้างอิงจาก Thomas and Velthouse 1990.) ที่กล่าวว่าพลังอำนาจเป็นเรื่องของการรู้คิดที่ส่งผลต่อการกระทำของบุคคล โดยเหตุการณ์แวดล้อมที่เกิดขึ้น ส่งผลต่อความคิดและความรู้สึกของบุคคล นำไปสู่การวัดและประเมินตนเอง โดยบุคคลมีมุมมองว่าสิ่งที่ทำอยู่ มีอิทธิพลผลกระทบจากผู้อื่น ทำให้การรับรู้และความเชื่อในความสามารถของตนเอง ส่งผลให้บุคคลเกิดคุณค่าและความหมายของชีวิต เมื่อวิเคราะห์รายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยของคะแนนสูงที่สุดคือ ด้านการเพิ่มเป้าหมายในชีวิตของตนเอง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.77 แสดงให้เห็นว่านักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นส่วนใหญ่มีการตั้งเป้าหมายและเพิ่มเป้าหมายในชีวิตตนเองสูงมาก สอดคล้องกับเคลอเตอร์บัคและ เคแมคแอม (Clutterbuck; Kemagham, 1995: 180-181) ที่แสดงทัศนะว่าเมื่อบุคคลมีพลังอำนาจในตนเอง จะก่อให้เกิดความรู้สึกเชื่อมั่นในตนเอง เช่นเดียวกับสมิท (กุลชลี เพ็ชรรัตน์, 2544: 12; อ้างอิงจาก Smith, 1996) ที่ได้กล่าวว่าพลังอำนาจในตนเองทำให้เกิดความภาคภูมิใจในตนเอง อย่างไรก็ตาม ผลจากการศึกษาพลังแห่งตนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1 นั้นยังมีกลุ่มที่ได้คะแนนพลังแห่งตนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 เนื่องจากพัฒนาการ ตามช่วงอายุของกลุ่ม

เยาวชนที่มีอายุระหว่าง 14 – 18 ปี ซึ่งเป็นช่วงวัยรุ่น จิราภรณ์ ตั้งกิตติภรณ์ (2556: 60) อธิบายว่า วัยนี้เป็นวัยคาบเกี่ยวระหว่างความเป็นเด็กและการเป็นผู้ใหญ่ เป็นวัยหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต เนื่องจากเป็นวัยที่มีพัฒนาการทางด้านร่างกายอย่างสมบูรณ์ แต่พัฒนาการทางด้านจิตใจยังไม่เจริญเท่าที่ควร

2. การเปรียบเทียบพลังอำนาจในตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ก่อนและหลังการให้คำปรึกษากลุ่ม

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำกระบวนการในการให้คำปรึกษากลุ่ม โดยได้บูรณาการทฤษฎีและเทคนิคต่างๆ ของการให้คำปรึกษากลุ่ม ซึ่งใช้ทฤษฎีการให้คำปรึกษากลุ่มแบบวิเคราะห์บุคคลและองค์ประกอบ ทฤษฎีการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง ทฤษฎีการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพฤติกรรมนิยม และทฤษฎีการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ มาใช้ในการดำเนินการสร้างการให้คำปรึกษากลุ่ม ร่วมกับการเสริมสร้างพลังอำนาจในตนเองแต่ละด้าน ได้แก่ ด้านความสามารถที่จะควบคุมหรือจัดการสถานการณ์ได้ ด้านความพึงพอใจในความสามารถของตนเอง ด้านการพัฒนาตนเอง และด้านการเพิ่มเป้าหมายในชีวิตของตนเอง ซึ่งในการให้คำปรึกษากลุ่มเพื่อเสริมสร้างพลังอำนาจในตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่สร้างขึ้น ได้รับการปรับปรุง โดยการให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องเชิงเนื้อหา มีการนำไปทดลองใช้กับกลุ่มที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่าง จากนั้นนำมาปรับปรุงแก้ไขเพื่อนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง ในการเข้าร่วมการให้คำปรึกษากลุ่มจำนวน 8 ครั้ง เมื่อทดลองเสร็จ ผู้วิจัยให้กลุ่มทดลองทำแบบวัดการเสริมสร้างพลังอำนาจในตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นอีกครั้ง นำคะแนนที่ได้จากการทำแบบวัดการเสริมสร้างพลังอำนาจในตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นก่อนการทดลองและหลังการทดลองมาเปรียบเทียบความแตกต่าง ซึ่งผลของการใช้การให้คำปรึกษากลุ่มแบบบูรณาการเทคนิคเพื่อเสริมสร้างพลังแห่งตนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ดังนี้

จากผลการวิจัย นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นกลุ่มทดลองมีพลังแห่งตนโดยภาพรวมหลังการเข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่ม เพื่อเสริมสร้างพลังอำนาจในตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่าพลังแห่งตนทุกด้าน หลังเข้าร่วมการให้คำปรึกษากลุ่มสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงให้เห็นว่านักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นกลุ่มทดลองมีพลังแห่งตนโดยภาพรวมและรายด้านสูงขึ้นหลังเข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่ม ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่กล่าวว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมีพลังอำนาจในตนเองเพิ่มมากขึ้นหลังการเข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่ม ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะการให้คำปรึกษากลุ่มเป็นกระบวนการสร้างปฏิสัมพันธ์ภายในกลุ่ม เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดการรู้จักตนเอง และยอมรับพฤติกรรมของผู้อื่นอันนำไปสู่การสำรวจตัวเองเข้าใจและเปลี่ยนแปลงหรือปรับปรุงพัฒนาตัวเอง (นิรันด จุลทรัพย์, 2554: 242; อ้างอิงจาก Mahler, 1969: 11)

จากการสังเกตของผู้วิจัยในการให้คำปรึกษากลุ่มเพื่อเสริมสร้างพลังแห่งตนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 8 ครั้ง พบว่า ตั้งแต่ครั้งแรกของการเริ่มกิจกรรมการให้คำปรึกษากลุ่มแบบบูรณาการเทคนิคเพื่อเสริมสร้างพลังแห่งตนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สมาชิกภายในกลุ่มมีความวิตกกังวล และตื่นเต้นก่อนเริ่มเข้ากิจกรรมกลุ่ม แต่หลังจากที่ผู้วิจัยที่ทำหน้าที่ผู้นำกลุ่มได้อธิบาย

ถึงจุดมุ่งหมายของกระบวนการในการให้คำปรึกษากลุ่ม รวมทั้งแจ้งกฎกติกาในการดำเนินการจัดกิจกรรมให้สมาชิกภายในกลุ่มรับทราบแล้วนั้น พบว่าสมาชิกเริ่มไว้วางใจ และมีความรู้สึกยินดีที่จะเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มต่อไป อีกทั้งยังมีอารมณ์ร่วมในการทำกิจกรรมสังเกตจาก ท่าทาง สีหน้า แววตา ร่วมทั้งการให้ความร่วมมือตลอดการทำกิจกรรม ดังที่ศิริบุรณ์ สายโกสุม (2555: 130) ได้อธิบายลักษณะการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีประสิทธิภาพกล่าวคือ สมาชิกมีความเป็นกลุ่ม เป็นการหลอมรวมเข้ามาเป็นพวกเดียวกันอย่างแท้จริง และพัฒนาทักษะ การมีความสัมพันธ์ช่วยให้มีความเป็นอิสระแก่ตนมากขึ้น พึ่งพาผู้นำลดลง มีการค้นหาตนเอง และความรู้สึกร่วมกันเพิ่มขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 จากผลการวิจัยในครั้งนี้ รูปแบบของการจัดกิจกรรมการให้คำปรึกษากลุ่มเพื่อเสริมสร้างพลังแห่งตนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมีความเหมาะสมกับช่วงวัยของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น แต่หากมีการนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างช่วงวัยอื่นๆ อาจจะต้องมีการปรับรูปแบบกิจกรรมให้สอดคล้องและเหมาะสมกับช่วงวัยที่ต้องการศึกษา

1.2 แบบวัดการเสริมสร้างพลังแห่งตนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สามารถนำไปใช้ได้กับกลุ่มนักเรียน นักศึกษา หรือบุคคลในช่วงวัยต่างๆ ได้ แต่อาจจะมีการปรับข้อคำถามและช่วงคะแนนเพื่อให้มีความเหมาะสมแต่ละช่วงวัย และควรพิจารณาให้มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง โดยอาจจะมีการให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเพื่อปรับปรุงแบบวัดการเสริมสร้างพลังแห่งตนให้สมบูรณ์อีกครั้ง

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาผลของการพัฒนาโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มแบบบูรณาการเทคนิคเพื่อเสริมสร้างพลังแห่งตน กับนักเรียนในระดับชั้นอื่นๆ หรือกลุ่มเป้าหมายอื่น

2.2 ควรมีการนำทฤษฎีอื่นๆมาใช้ในการบวนการให้คำปรึกษากลุ่ม เพื่อความหลากหลาย และตรงกับการจัดรูปแบบกิจกรรม และเพื่อความสอดคล้องกับตัวแปรตามด้านอื่นๆที่สนใจเพื่อเสริมสร้างพลังแห่งตน

บรรณานุกรม

- เอื้อทิพย์ คงกระพันซ์. (2019). การเสริมสร้างพลังอำนาจในตนเองของเยาวชนคาทอลิกโดยการให้คำปรึกษากลุ่ม. (ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพมหานคร.
- คมเพชร ฉัตรศุภกุล. (2547). ทฤษฎีการให้คำปรึกษา = *Theories of counseling*. กรุงเทพมหานคร: สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ พว.
- จุฑารัตน์ เปลวทอง. (2551). ผลของโปรแกรมการฝึกตามแนว Adler ที่มีต่อความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองและลักษณะมุ่งอนาคตของเด็กด้อยโอกาส(วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต). (ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.

- ดวงนภา มิ่งขวัญ. (2560). การให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงเพื่อเสริมสร้างสุนทรีย์แห่งตนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย. (ปริญญาานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพมหานคร.
- พัชรารณ ศรีสวัสดิ์. (2557). การให้คำปรึกษากลุ่มเบื้องต้น *Introduction to Group Counseling*. (เอกสารประกอบการสอน รหัสวิชา นน422). กรุงเทพมหานคร: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พัชรารณ ศรีสวัสดิ์. (2558). การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเบื้องต้น(เอกสารประกอบการสอนรายวิชา GU422 การให้คำปรึกษากลุ่มเบื้องต้น). กรุงเทพมหานคร: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วัชร ทรัพย์มี. (2556). กระบวนการปรึกษา : ขั้นตอน สัมพันธภาพ ทักษะ (พิมพ์ครั้งที่ 3..) (สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย): กรุงเทพมหานคร.
- Corey, G. (2013). *Theory and practice of counseling and psychotherapy* (9th ed., international ed..). Australia: Belmont, CA : Brooks/Cole / Cengage Learning.
- Gibson, C. H. (1995). The process of empowerment in mothers of chronically ill children. *Journal of advance nursing*. 21,1201-1210.